

ESCAPISME

Marc Moreno

més
LLIBRES

La dona, que deu tenir poc més de cinquanta anys malgrat que es mou gairebé com una vella, no se sent amb esma d'enfilar-se allà dalt. Així que li diu a la senyora de la casa que, potser, és un xic perillós. Que ella ja no està per pujar a llocs complicats. Que fins i tot té una mica de vertigen i que s'estima més deixar-ho córrer. Que, si vol, truca a l'empresa i demana que enviïn algú altre, potser una noia més jove que no li faci por treure les teranyines del sostre del balcó i no tingui pànic a les altures, com li passa a ella.

Però la senyora de la casa insisteix: que ho ha de fer, que ho necessita per avui, que té convidats a casa i que si ella marxa i ha d'esperar que vingui una altra a netejar aquella part del balcó, apareixeran abans els convidats que no pas la que ho ha de deixar net.

La dona de fer feines no ho acaba de veure clar, treu el cap més enllà de la barana i observa els quatre pisos que hi ha fins a terra. S'imagina caure des d'allà i està segura que s'esclafaria el cap amb l'impacte. Mort assegurada.

S'hi torna a negar.

La senyora de la casa s'emprenya, intransigent, i l'amenaça que si marxa ja s'encarregarà ella que ningú més la cridi per netejar casa seva, que ja parlarà amb l'empresa i que ella és molt amiga del seu cap. Que la fotran al carrer, vaja. I la dona de fer feines, que a dures

penes arriba a fi de mes amb el que guanya, no s'ho vol ni imaginar, si això fos cert, que l'acomiadessin. Intenta convèncer-la, però la senyora s'hi nega en rodó.

–Has d'enfilar-te i netejar les teranyines que hi ha al sostre del balcó, per això t'he trucat. És la teva feina.

La dona torna a mirar els quatre pisos d'alçada i empassa saliva com si s'acabés de menjar un cendrer.

–Si això no és un gratacels, nena, només és un quart. Va, que no et pot fer por.

La dona somriu amb amargor, però sobretot amb resignació. Sap que s'hi acabarà enfilant, no pot córrer el risc que la deixin de trucar, així que allargar l'agonia és de ximpls. Fa que sí amb el cap i omple els pulmons en un gest que pretén ser una reafirmació interna, però que no deixa de ser una súplica a déu, al que sigui, perquè no li passi res un cop que pugui.

Sap que és perillós.

Quan posa el peu dret a la barana mentre l'altre encara recolza tot el pes del cos al tamboret que ha fet servir d'escala, percep de manera més intensa la sensació de perill i les males vibracions. Per què s'hi enfila, doncs? Perquè no hi ha més remei, es respon ella mateixa, i amb la seva edat no pot tornar a patir l'atur de llarga durada i malviure amb la prestació de quatre-cents euros mensuals.

I comença a treure les teranyines acumulades al sostre del balcó. I a pensar que deu fer una eternitat que ningú no ho fa, ja que n'està ple. Però gràcies als depriments hàbits higiènics de la gent, ella té feina netejant quan s'han cansat de veure la merda que se'ls menja.

Dalt de la barana del balcó, amb la inseguretad que li fa tremolar les cames, s'intenta abstreure de la por que la tenalla i mira de deixar la ment en blanc. Tampoc no vol pensar en la necessitat de no perdre la feina. Així que es concentra en la tasca de neteja més que en els vint metres de caiguda que calcula que hi ha fins a terra. Tampoc és que s'hi apliqui a fons i s'oblidi del perill, però sí que intenta arribar amb el drap mullat fins a l'últim racó on hi ha les teranyines sense pensar en les dificultats.

No ho aconsegueix.

I la senyora de la casa ho veu, així que li indica que allà al final, aquell raconet que gairebé ni es veu, encara és brut.

És ple de merda, pensa la dona de fer feines, però només diu:

–Ja ho veig, però és que no hi arribo.

–Que no hi arribes, dius, com que no hi has d'arribar? I tant que hi arribes, no siguis tonta –insisteix la senyora i li fa un senyal perquè pugui amb més determinació dalt de la barana i s'apropi a l'últim racó del balcó.

La dona de fer feines se la mira amb un cert tedi, farta de la insistència de la senyora, però assumint que no té marge per queixar-se. O ho fa o la despatxaran. I això no s'ho pot permetre, es repeteix, així que torna a omplir els pulmons per trobar la determinació necessària i intenta arribar fins al final.

–Ho hem de deixar ben net –diu la senyora de la casa fent servir un plural que treu de polleguera la dona de fer feines–, imagina't que venen els convidats i veuen tot això brut.

La dona sospira i pensa que quina mena de convidats rep aquesta senyora perquè tingui por que es fixin en l'últim racó del sostre del balcó. En fi, més val no pensar-hi, ha d'acabar la feina i marxar al més aviat possible.

–Va, nena, no tinguis por –insisteix la senyora, que s'acosta a la dona i li fa un gest assenyalant amb el dit índex la zona bruta del sostre.

Com si no es veiés, negríssima i plena de merda.

La dona s'estira un pelet més, amb precaució per la dificultat, però intentant arribar on gairebé no és possible fer-ho sense el risc de caure al buit. La senyora veu que el braç de la dona no s'estira més i que la mà amb el drap no arriba a netejar la brutícia. Així que s'acosta a la dona i li clava una petita empenta a la part de darrere de la cuixa, gairebé grapejant-li el cul, per convidar-la a fer un últim esforç que l'ajudi a entrar en contacte amb la merda.

Potser l'empenta és massa forta.

Potser és que no se l'esperava.

El toc és prou intens per desestabilitzar la dona, que cau només rebre el contacte de la mà de la senyora i, abans que se n'adoni, és gairebé cap per avall despenyant-se a l'altra banda de la barana camí del terra.

El crit agut i desesperat és eixordador.

Trona per tot el barri.

L'impacte contra l'asfalt del carrer es veu esmorteït per les branques dels arbres que hi ha enganxats a l'edifici i, en comptes de ser un cop sec, genera uns sons de percussió que gairebé amaguen un cert ritme. Una batucada inesperada. Quan el cos s'estampa contra el terra ha perdut la força de la caiguda inicial i és menys espectacular

del que, a priori, es podria esperar. La dona ha tingut sort. Ha salvat la vida.

Tot i això, els testimonis de l'impacte, les dues velles i l'adolescent que passaven pel carrer en el moment de la caiguda, han sentit una sèrie de crecs procedents del maluc, els braços i el cap de la dona que ha sortit volant des del balcó a l'estil superheroi, com la defineix l'adolescent quan arriba la Guàrdia Urbana.

Els cotxes que hi ha aparcats davant d'on ha caigut el cos són plens de gotetes vermelles. L'aparador de la perruqueria que hi ha tot just a sota dels balcons també s'ha esquitxat.

Els curiosos no triguen a formar una rotllana al voltant del cos trencat de la dona que ha volat. Alguns treuen els mòbils. Graven. Fan fotos. Només un truca al 061.

Un toll de sang que fa l'intent ràpid de coagular al terra envolta el cos immòbil de la dona. Evidentment, sense sentit. Potser lluitant amb la mort i debatent-se entre aquest món i l'altre. Esperant que arribi l'ambulància que la durà a l'hospital.

Quan truquen de l'hospital, l'Aitor l'agafa de miracle. És al parc, assegut en un banc amb el Charly i altres col·legues. Veu un número llarguíssim que no té a l'agenda. Dubta i està a punt de no respondre al mòbil, però aquest número estrany que comença per 63 i té un munt de zeros li genera curiositat. S'allunya una mica del grup i respon sense saber exactament qui pot ser.

Què?

La noia que parla fa servir una sèrie de paraules molt mesurades i un to que aspira a no generar més dramatisme del que sap que provoca el que diu, però no ho aconsegueix. Que et truquin d'un hospital ja és prou neguit per mantenir la calma. Que el següent que et preguntin és si ets el fill de la teva mare no ajuda gens.

Què li ha passat a la mare?

Dir que l'Aitor no sap ni el que respon, que les paraules surten atropellades i sense control, és quedar-se molt curt. Apuja el volum de la veu de manera descontrolada i fa que tots els col·legues del grup l'observin encuriósits. Però ni se n'adona, de l'atenció que atreu, entestat a desxifrar el que diu la noia de l'hospital, que continua amb aquell llenguatge mèdic que aspira a confondre tothom i no generar tensions en els familiars del pacient.

És evident que els esforços de la noia no queden en res més que un intent inútil.

L'Aitor pateix el que podria ser un atac d'ansietat, o els fogots que li puguen a les menopàusiques. No ho sap del cert. Però sent que el seu organisme es descontrola i comença a suar i a respirar amb dificultat, tot i que ràpidament arriba a la conclusió que si la mare és a l'hospital ingressada ell no pot caure malalt. Algú se n'haurà de fer càrrec.

Quan torna al grup, demana al Charly que el porti a l'Hospital del Mar, que la mare ha tingut un accident i que se n'ha d'anar cagant llets, diu. Però l'amic gairebé ni s'immuta davant del seu neguit. Li demana calma i fa alguna broma sobre la necessitat d'haver-se tret el carnet de conduir als divuit anys i de tenir un cotxe. Sobretot en situacions com aquesta, pringat. I la resta del grup esclata a riure de la conya del Charly.

Els tres o quatre nois vestits amb xandalls futboleros de colors llampants continuen la conya del Charly i riuen de manera mecànica i buida. No són riallades procedents del cervell, ja que d'això no en gasta cap d'ells. És la pura inèrcia. La fredor més absoluta.

L'Aitor s'emprenya una mica, sense abandonar el neguit que li ha provocat la trucada, i crida que la mare està fotuda a l'hospital, que s'ha fet mal mentre currava. El Charly diu que segur que és una parida, que quin accident laboral pot tenir la mare rentant escales. Que s'ha trencat una ungla?

Les rialles descontrolen el volum i li perforen el cervell, però sobretot travessen l'ànima de l'Aitor. Puta merda de gent. I maleeix l'apatia que arrossega tota la vida. Però com vol tenir carnet de conduir i un cotxe si

en vint-i-cinc anys d'existència no ha cotitzat ni un sol dia? Mai no ha mostrat aspiracions ni voluntat de tenir res ni de trobar una feina que odiï per comprar merdes que no necessita. Es conforma amb viure tranquil, sense preocupacions ni problemes al cap. No li cal una feina, no necessita calés per perdre el temps amb els col·legues. No consumeix drogues, que és la principal despesa de la majoria de nanos del barri. Beu alguna cervesa de tant en tant, però tampoc no és un gran aficionat a l'alcohol. No fuma. No surt de festa. No va de putes. La mare sempre té un plat a taula. I el llit fet. Per a què vol la pasta?

Tot i això, de tant en tant l'Aitor ajuda el Charly en el seu negoci de venda al detall de marihuana i cocaïna. Res de l'altre món: algun transport molt puntual de material que ell no pot fer i pel qual li paga una misèria, però ho fa més per tenir algun euro a la butxaca que perquè es vulgui dedicar al negoci de la droga. De fet, el Charly no és que sigui un gran narcotraficant, precisament. Només és un camell de barri que, des que es va trobar sense col·legues per culpa de les drogues quan un d'ells va morir assassinat i l'altre va fotre el camp amb una motxilla plena de farlopa, es dedica a vendre quatre grams els caps de setmana i viu bastant tranquil, però sense luxes i, sobretot, sense fotre brot, que al cap i a la fi és el que més l'interessa. El Charly és igual que l'Aitor i que la resta dels paios amb xandall que corren per allà, però amb ganes de buscar-se la vida.

I és un bon amic, des que es va quedar sense ningú fa quatre o cinc anys i es va acostar a l'Aitor.

Tenint en compte el que són les amistats al barri.

Així que en veure que l'Aitor continua alterat davant de la necessitat d'anar a l'hospital a comprovar si la mare s'ha trencat una ungla traient la pols d'un moble o ha tingut un atac de cor, el Charly el porta, sense fotre gaire canya a l'accelerador, amb el seu Opel Corsa vermell. Una merda de cotxe, ni tunejat ni bon motor. Però en un quart d'hora sortiran de la ronda del Litoral i seran a la Barceloneta.

En metro, línia groga, l'Aitor hauria trigat una eternitat en aquells vagons que semblen del segle passat. Els pitjors de tota la xarxa metropolitana.

–Vas lent de collons, oi? –pregunta l'Aitor.

–Es tracta de no donar la sema. He d'anar amb molt de compte que no m'inxampin els Mossos.

–Et creus el Chapo Guzmán o què?

–M'agrada més el Pablo Escobar.

–Puta Netflix.

–Digue'm paranoic, però no em puc permetre el luxe que em parin per una xorrada i anar amb el merder a sobre.

–Paranoic.

Però l'Aitor sap que el Charly té raó, i que les presons són plenes de pringats que es dedicaven al menudeig fins que els enxampen venent mig gram als lavabos d'un garito. I aquests passerells són carn de canó a la garjola. Molts acaben apostant pel suïcidi com a via d'escapament abans que suportar set o vuit anys batallant a diari amb autèntics delinqüents perillosos que no tenen cap problema a sodomitzar el primer idiota que es posi a l'abast.

Idiotes com el Charly, però amb menys precaució.

Així que, malgrat les conyes de l'Aitor i tota la burla del paranoic, tant l'Aitor com el Charly saben que si t'hi vols dedicar, al negoci de la reina, el millor és mirar enrere i vigilar l'esquena cada dos o tres passos.

Un cop superat el neguit inicial, el viatge en cotxe fins a l'Hospital del Mar es fa divertit, fins i tot, entre acusacions de paranoia i bromes sobre les ungles de la mare, que a veure amb quina xorrada d'accident laboral li surt, no sigui que al final el que li dirà és que s'ha cansat de mantenir-lo i que ella no treballa més i que ara és a ell a qui li toca guanyar-se la vida.

–T'hauré de posar un quiosc de farlopa a la cantonada. Ho firmes?

Tots dos riuen amb ganes.

Ni rastre dels nervis inicials en rebre la trucada d'aquell número llarguíssim de l'hospital.

–Si no et porto jo, cap d'aquests cabrons no ho hauria fet –diu el Charly tot just abans d'aturar el Corsa a la parada de taxis de davant de l'hospital.

–La meitat no tenen cotxe i l'altra no tenen pasta per a la benzina. M'haurien intentat cobrar el trajecte –respon amb resignació l'Aitor.

–Són els Uber del barri.

–Uns pringats.

–Tu sí que ets un pringat, que fas el combo: ni cotxe ni pasta. No pots estar eternament sense fotre res.

–Et tinc a tu –somriu l'Aitor.

El Charly fa veure que s'emprenya, com si estigués fart d'ajudar l'Aitor quan li demana un cop de mà, que

tampoc no és gaire sovint, però realment això el fa sentir bé amb si mateix. I cuidar l'amistat. Com si tingués la capacitat de prestar l'ajuda que mai ningú no li ha donat a ell. Però l'Aitor no n'és conscient, de la petita amistat que tenen tots dos, i la vesteix de l'apatia que s'ho menja tot al barri. Passatgera. Sense importància. Sense que ningú no hi pari atenció.

Tots sense ningú.

Pura merda buida.

Mentre condueix, el Charly fa algun comentari despectiu sobre el germà de l'Aitor i pregunta si també l'han avisat, o els de l'hospital ni tan sols tenen el seu telèfon. I aleshores l'Aitor recorda que ell i la mare no estan sols, que té un germà i que el malparit també se'n podria fer càrrec.

No triga ni un segon a desestimar la idea.

—És un fill de puta, el teu germà.

I l'Aitor assenteix.

—L'haurien de pelar, joder. Algú amb un parell de pilotes l'hauria d'esbudellar —proposa el Charly.

—A veure qui té pilotes de fer-ho.

I tots dos es miren amb resignació, conscients que el germà és un paio perillós i que, malgrat els desitjos violents, cap dels dos li pensa posar la mà a sobre. Principalment perquè després el germà els hi posaria a ells, i les conseqüències serien bastant pitjors.

No hi ha ningú més, Aitor, la família sou la mare i tu.

I et quedes amb les paraules estranyes del teu col·lega, que fa pinta d'emprenyat, però que no ho està pas, i que es preocupa per tu. Encara que no ho sembli. O que tu no

ho vegis. O per què et penses que t'ha portat fins a l'hospital? Però per a tu l'amistat no existeix, només sou gent que coincideix al barri, al parc, que us heu tractat des de nanos i que ara, quan l'amistat s'ha de demostrar en els pitjors moments, cadascú mira en la direcció contrària, quan el col·lega de torn surt amb algun merder.

No és assumpte meu, dieu tots, i continueu al vostre rotllo.